

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om svangerskabsafbrydelse
[af Inge Krogh (KrF) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 59. Fremsat 18/10 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Kristeligt folkepartis forslag er identisk med et forslag, partiet fremsatte i december 1976. Forslaget nåede dengang ikke at blive behandlet her i tinget, inden februarvalget blev udskrevet.

Kristeligt folkeparti har imidlertid allerede i oktober 1974 fremsat et forslag til lov om svangerskabsafbrydelse, der i det væsentlige svarer til det forslag, vi drøfter i dag. Dengang var langt de fleste medlemmer, der udtalte sig i folketinget, imod forslaget. Nogle medlemmer begrundede deres afstandtagen med, at det ville være et tilbageskridt at ændre lovens regler om fri abort, mens andre mente, at det var alt for tidligt at drage endelige konklusioner om virkningerne af den frie abort, der blev indført i 1973. Forslaget bortfaldt imidlertid som følge af udskrivelse af nyvalg.

Loven har nu været i kraft i godt 4 år, og der er i den forløbne tid sket en stærk stigning i antallet af legale, provokerede aborter. At der ville blive tale om en stigning kan vist ikke komme bag på nogen. Det vidste vi, da vi vedtog den gældende lov. Vi ved imidlertid ikke med sikkerhed, i hvilket omfang der er tale om en reel stigning, fordi antallet af illegale aborter før 1973 kun kan beregnes skønsmæssigt. Jeg kan i øvrigt oplyse, at der i det sidste halvandet år er sket et mindre fald i det samlede antal aborter.

Jeg skal ikke gå i detaljer med hensyn til lovforslaget, men blot nævne, at svangerskabsafbrydelse efter forslaget kun skal være tilladt, hvis svangerskabet eller fødslen medfører fare for kvindens liv eller for alvorlig forringelse af hendes helbred samt i tilfælde,

hvor svangerskabet skyldes en sædelighedsforbrydelse.

Så vidt jeg ved, skal vi her i landet helt tilbage til tiden før 1937 for at finde så restriktive betingelser, og jeg kan derfor ikke gå ind for dette lovforslag, men er naturligvis villig til i det omfang, det er muligt, at give alle de oplysninger, man måtte ønske i forbindelse med behandlingen af forslaget.

Min afvisning af forslaget betyder ikke, at vi ikke fortsat skal følge udviklingen, og jeg kan da også oplyse, at justitsministeriet i 1976 nedsatte en arbejdsgruppe, der skulle overveje, om man kunne lave en undersøgelse, der kan belyse kvindens motiver til en foretaget abort og de familiemæssige, psykiske og fysiske virkninger af aborten. Arbejdsgruppen har for kort tid siden afgivet betænkning, og den går ind for at lave en sådan undersøgelse ved interview af kvinder, der har fået foretaget abort. Hermed vil vi kunne få et grundlag for at bedømme, hvordan den fri abort virker i praksis, og for at overveje, om der eventuelt skal ske justeringer i den gældende lovgivning.

Jeg håber derfor, at det vil være muligt at gennemføre en sådan undersøgelse om disse forhold.

Tove Lindbo Larsen (S):

Siden loven om svangerskabsafbrydelse trådte i kraft i 1973, har kristeligt folkeparti jævnlig fremsat forslag om at føre loven tilbage, så adgangen til fri abort afskaffes.

Socialdemokratiet deler ikke kristeligt folkepartis synspunkter og bestemt heller ikke den måde, man fører sine argumenter frem på: Det er værd at bemærke, at også Lægeforeningen tager afstand fra kristeligt folkepartis kampagne og deres påstande.

Socialdemokratiet mener fortsat, at det alene er den gravide kvinde, der skal afgøre, om hun ønsker at gennemføre sit svangerskab. Den eksisterende lov er en god lov.

Kristeligt folkeparti nævner i bemærkningerne til forslaget nogle tal for legalt foretagne indgreb. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der det sidste halvandet år er sket en nedgang i det samlede antal aborter. Selv om nedgangen ikke er stor, må den dog bemærkes, og den synes at være jævnt fordelt over hele landet, således også i København.